

Sygn. akt: II AKa 467/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew
Sędziowie	SA Wojciech Paluch (spr.) SO del. Piotr Mika
Protokolant	Izabela Orczyk

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2021 r. sprawy

1. **R. W., s. W. i M.**, ur. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w. z art. 294 § 1 k.k.

2. **M. K.**, s. J. i D., ur. (...) w S.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 21 lipca 2021 r., sygn. akt XVI K 161/20

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonych R. W. i M. K. na rzecz oskarżyciela substydianego Centrali (...) S.A. w K. kwoty po 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym;

3. zasądza od oskarżonych R. W. i M. K. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 600 (sześćset) złotych tytułem, opłaty za I i II instancję.

SSO del. Piotr Mika SSA Robert Kirejew SSA Wojciech Paluch

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 467/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 21 lipca 2021 r. sygn. XVI K 161/20		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

1.3. Granice zaskarżenia		
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów		
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Podniesiony w obu apelacjach zarzut obrazy przepisów postępowania, a to art. 14§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 9 kpk w zw. z art. 399§1 kpk w zw. z art. 6 kpk, art. 193§1 kpk w zw. z art. 2§1 pkt 2 kpk w zw. z art. 6 kpk, art 7 kpk, art. 410 kpk i pozostający z powyższym w ścisłym związku zarzut błędu w ustaleniach faktycznych	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Z racji tego, że obie apelacje sporządzone przez obrońcę oskarżonych mają bardzo podobną, by nie rzecz tożsamą treść, zaś obu oskarżonym przypisano popełnienie tego samego przestępstwa – zarzuty obu środków odwoławczych zostaną omówione łącznie.

Najpoważniejszym zarzutem obu apelacji było podniesienie obrazy art. 14§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 9 kpk w zw. z art. 399§1 kpk w zw. z art. 6 kpk.

Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Wskazać należy, że jak wielokrotnie zwracano uwagę w szeregu judykatów, opis czynu zawarty w akcie oskarżenia stanowi jedynie hipotezę procesową przedstawioną sądowi przez jedną ze stron (tak m.in. SN w post. z dnia 25 października 2017 r., IV KK 85/17, LEX nr 2427177). Zatem sąd nie jest związany opisem czynu lecz przebiegiem zdarzenia historycznego. Przenosząc tę konstatację na realia niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że zdarzeniem historycznym był całokształt negocjacji pomiędzy stronami, czyli oskarżonymi reprezentującymi firmę (...) sp. z o.o., a A. S. i M. Z. działającymi w imieniu Centrali (...) S.A. ((...) S.A.), a dotyczącymi nabycia samochodu (...). Zatem w ramach przedmiotowego zdarzenia historycznego mieszczą się wszystkie ustalenia zapadłe pomiędzy stronami, co do historii pojazdu, jego stanu technicznego, wyposażenia, roku produkcji, przebiegu itp., co w sposób oczywisty wpływało na wartość przedmiotu transakcji. Powyższe wynika w sposób nie budzący wątpliwości z depozycji stron. Mimo, że wersja

oskarżonych w wielu szczegółach diametralnie odbiegała od wersji prezentowanej przez A. S. i M. Z., to jednak w odniesieniu do zakresu negocjacji i przedmiotu umowy, ich wersje były zbieżne. Podobnie nie było też sporu w sprawie, co do sposobu finansowania inwestycji przez (...) S.A., poprzez umowę leasingu z (...) S.A.

Z tych też względów uszczegółowienie nieprecyzyjnego opisu czynu, choćby poprzez opisanie udziału leasingodawcy (co wprost wynikało z zaleceń sądu odwoławczego), w sytuacji wydania wyroku skazującego, było wręcz obowiązkiem sądu. Tak samo zamieszczenie w opisie czynu sformułowania „co do historii pojazdu” nie było wyjściem poza zakres oskarżenia, czyli nie doszło do naruszenia tożsamości czynu. Stan techniczny samochodu (...) zaś w oczywisty sposób był zależny od jego historii, czyli udziału w poważnym zdarzeniu drogowym na terenie USA.

Oskarżeni od początku wieloletniego postępowania w sprawie mieli pełną świadomość, czego dotyczyła istota stawianych im zarzutów, czyli czy doszło do zatajenia tego, że będący przedmiotem transakcji pojazd został przed nabyciem przez (...) sp. z o.o. poważnie uszkodzony na terenie Stanów Zjednoczonych, zaś koszty naprawy w USA były znacząco wyższe niż wartość rozbitego samochodu. Stąd też poprzez zmianę opisu czynu nie doszło do naruszenia ich prawa do obrony w rozumieniu art. 6 kpk. Nie sposób też przyjąć, by doszło do naruszenia dyspozycji art. 399§1 kpk, skoro sąd I instancji nie zakwalifikował zachowania oskarżonych według

innego przepisu prawnego. Przepisy procedury karnej nie nakładają na sąd obowiązku uprzedzania stron o możliwej zmianie opisu czynu, bez jednoczesnej zmiany kwalifikacji prawnej.

Nie sposób było też podzielić zarzutu obrazy art. 193§1 kpk, skoro dowód z opinii biegłego został przeprowadzony, w dotyczącym tego samego zdarzenia, postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie XX GC 665/09. Opinie sporządzone przez biegłego z zakresu techniki samochodowej S. Ż. znajdowały się zarówno w aktach postępowania przygotowawczego w sprawie I Ds. 26/13, jak i w aktach wspomnianej sprawy gospodarczej. Sąd Okręgowy, po myśli art. 393§1 kpk, miał pełne prawo ujawnić te dowody, a w konsekwencji oprzeć się na nich. Przepisy procedury karnej nie dają przy tym prawa do wartościowania opinii biegłych tylko z tego powodu, czy zostały przeprowadzone przed, czy po postawieniu oskarżonym zarzutów. Podkreślić należy, że wnioski zawarte w opiniach biegłego S. Ż. nie zostały skutecznie zakwestionowane w toku postępowania karnego. Innymi słowy nie wykazano, by wspomniane opinie były niepełne lub niejasne albo by zachodziła sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie. Podkreślić przy tym należy, że warunkiem powołania nowego biegłego musi być przekonanie sądu, że dotychczasowa opinia zawiera wyżej wspomniane błędy. Innymi słowy we wspomnianym przepisie chodzi o wątpliwości sądu, a nie stron. Z samego faktu, że strona nie zgadza się z wnioskami biegłych nie sposób wywodzić naruszenia

treści art. 201 kpk (choć w apelacji wprost nie zaakcentowanego). Sąd w pisemnym uzasadnieniu w sposób przekonujący wykazał, dlaczego uznał opinie biegłego S. Ż. za fachowe i kompletne.

Podniesione, w podobnie sformułowanych apelacjach obrońcy obu oskarżonych, zarzuty obrazy art. 7 kpk, w istocie stanowiły jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego i nie zasługiwały na uwzględnienie.

W ocenie sądu odwoławczego, Sąd Okręgowy prawidłowo i zgodnie z obowiązującymi przepisami przeprowadził postępowanie dowodowe i trafnie uznał, że oskarżeni dopuścili się przestępstwa przypisanego im w wyroku. Sąd I instancji na rozprawie zetknął się bezpośrednio z oskarżonymi oraz częścią świadków, co do których stosownie do zaleceń zawartych w wyroku sądu odwoławczego sygn. II AKa 283/20 zachodziła konieczność bezpośredniego przesłuchania. Prawidłowo przeprowadzono dowody zarówno z wyjaśnień oskarżonych, jak i z zeznań świadków A. S. i M. Z.. Sąd I instancji także zgodnie wymogami art. 7 kpk dokonał oceny dowodów z dokumentów, a w szczególności oświadczenia podpisanego przez oskarżonego M. K. zawierającego zapewnienie o bezszkodowości samochodu L.. Wbrew stanowisku skarżącego, reprezentujący pokrzywdzonego świadkowie nigdy nie twierdzili, że nabywany przez nich pojazd miałby nie być naprawiany przed sprzedażą. Istota sporu dotyczyła jednak zakresu naprawy i przyczyn uszkodzenia samochodu. Czy były to powierzchowne, drobne uszkodzenia, które miały

nastąpić w trakcie rozładunku samochodu z kontenera w porcie, czy też samochód uczestniczył w poważnym zdarzeniu drogowym. Nie sposób przy tym nie przyznać zasadności twierdzeniom A. S., który miał wszakże być faktycznym użytkownikiem samochodu L., że gdyby miał świadomość rzeczywistej historii pojazdu i jego stanu technicznego, to do transakcji nigdy by nie doszło. Tymczasem skarżący w obu apelacjach wręcz kazuistycznie doszukiwał się drobnych rozbieżności w składanych na przestrzeni wielu lat zeznaniach A. S. i M. Z., nie zwracając uwagi na fakt, że te różnice dotyczyły okoliczności o drugorzędym znaczeniu, zaś faktem nie budzącym wątpliwości jest to, że na przestrzeni lat wspomnienia każdego człowieka ulegają częściowemu zatarciu. Stąd zupełnie naturalne było to, że kolejne relacje dotyczące tych samych zdarzeń różniły się drobnymi szczegółami. Wręcz odwrotnie, gdyby wszystkie relacje wspomnianych osób, składane zarówno w postępowaniu karnym, jak i cywilnym na przestrzeni kilkunastu lat, były identyczne, mogłoby to wzbudzać podejrzenia co do ich autentyczności, poprzez możliwe wyuczenie na pamięć ustalonej, a nieprawdziwej wersji.

Ocena powyższych dowodów dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego zatem wyroku jest zgodna z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego i w żadnym razie nie narusza wyrażonej w art. 7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów. O złamaniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić jedynie wtedy, gdyby ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawierała oczywiste

błędy natury faktycznej, takie jak przeoczenie ważnych dowodów, albo logicznej. Taka sytuacja w niniejszym postępowaniu nie wystąpiła.

Nadto okoliczność, że sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych w świetle zasady swobodnej oceny dowodów nie może budzić żadnych zastrzeżeń sądu II instancji, skoro swe zdanie sąd meriti w sposób należyty uzasadnił, wskazując na szereg nieścisłości, sprzeczności występujących w wersji podanej przez oskarżonych. „Nie dochodzi do naruszenia dyrektywy zawartej w art. 5§2 kpk wtedy, gdy wprowadzie istnieją dwie grupy przeciwstawnych sobie dowodów, ale ustalając przebieg wydarzeń sąd orzekający oprze się na dowodach, które wspierają przyjęty stan faktyczny z jednoczesnym przedstawieniem argumentacji przemawiającej za takim wyborem i wskazaniem dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym” (post. SN, III KK 46/07, OSNwSK 2007/1/943). Sąd poddał analizie zarówno zeznania świadków, jak i wyjaśnienia oskarżonych. Swe stanowisko w tej kwestii prawidłowo uzasadnił. Wskazał dlaczego nie ma wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonych. Jak zgodnie przyjmuje się w orzecznictwie dyspozycja art. 5§2 kpk skierowana jest do sądu, a nie do uczestników postępowania. Przepis art. 5§2 kpk. nie ma odniesienia do wątpliwości, które ma w zakresie postępowania dowodowego któraś ze stron procesu karnego, natomiast przepis ten dotyczy wyłącznie wątpliwości, które mogły powstać po stronie sądu co do interpretacji zgromadzonego materiału dowodowego, i wskazuje, jak należy w takiej sytuacji postąpić (m.in. wyrok SA w Katowicach,

II AKa 389/08, Prok.i Pr.-wkl. 2009/10/37). Zatem skoro sąd meriti nie miał wątpliwości co do sprawstwa oskarżonych, a swe stanowisko w sposób wyczerpujący i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego uzasadnił, zarzut obrazy art. 5§2 kpk, choć wprost nie wywiedziony, nie mógł zostać uwzględniony.

Nie sposób też uznać, by Sąd Okręgowy pominął w swych ustaleniach część materiału dowodowego. Skarżący stawia znak równości pomiędzy pominięciem części dowodów, a odmówieniem im wiary. Takie stanowisko nie mogło zostać zaakceptowane przez sąd odwoławczy. Zatem zarzut naruszenia dyspozycji art. 410 kpk nie mógł zostać uwzględniony. Na marginesie tego ostatniego zarzutu, trzeba zwrócić uwagę, że z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej S. Ż. w żadnym razie nie wynikało, by przedmiotowy samochód (...), w sposób trwały był uszkodzony w stopniu nie pozwalającym na bezpieczne użytkowanie. Wręcz odwrotnie biegły precyzyjnie wskazał, w jaki sposób samochód może zostać naprawiony. Zatem stawianie A. S. zarzutu, że do dziś korzysta on z samochodu L., a pojazd regularnie przechodzi badania techniczne, w żadnym razie nie wskazuje na to, że nie doszło do oszustwa przy sprzedaży samochodu. Świadek podał przecież, że po odkupie samochodu od komornika, naprawił go na własny koszt. Nadto trudno przyjąć, by samochód był intensywnie eksploatowany, skoro przez 12 lat przejechał około 30 tys. km.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia przypisanego im czynu bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 14§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 9 kpk w zw. z art. 399§1 kpk w zw. z art. 6 kpk, art. 193§1 kpk w zw. z art. 2§1 pkt 2 kpk w zw. z art. 6 kpk, art 7 kpk, art. 410 kpk i nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Podniesiony w obu apelacjach zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 294§1 kk w zw. z art. 115§1 kk</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Skarżący w pkt 3a apelacji, w istocie postawił znak równości pomiędzy wysokością mienia, przeciwko któremu skierowane było działanie oskarżonych, a wysokością szkody. Jest to pogląd z gruntu błędny. Do znamion przestępstwa oszustwa w ogóle nie należy wyrządzenie szkody. Typ kwalifikowany tego przestępstwa, w rozumieniu art. 294§1 kk, zachodzi zaś wówczas, gdy sprawca kieruje swe zachowanie „w stosunku do mienia znacznej wartości”. Zatem w odniesieniu do przestępstwa oszustwa pojęcie „w stosunku do mienia znacznej wartości”</p>		

odnosi się do wartości przedmiotu czynności wykonawczej (wartości mienia, którym niekorzystnie rozporządzono), a nie do wyrządzonej tym czynem rzeczywistej szkody (tak wyrok SN z 26.02.2019 r., IV KK 406/18, LEX nr 2631211). Przedmiotem zaś czynności wykonawczej w realiach niniejszej sprawy był samochód (...) o wartości rynkowej, wg zapewnień oskarżonych, 366.000,00 zł. Biegły S. Ż. ustalił wartość samochodu, przy przyjęciu, iż był on nieuszkodzony na podobną kwotę tj. 365.212,00 zł. Rzeczywista wartość pojazdu, na skutek istnienia w nim wad ukrytych, sięgała jedynie 50% tej kwoty. Zatem trafnie sąd meriti uznał, że szkoda doznana przez (...) S.A. wynosiła 182.606,00 zł. Poza sporem jest to, że pokrzywdzona firma nie weszłaby w ogóle w posiadanie samochodu L., w wyniku zawarcia umowy leasingu, gdyby miała świadomość rzeczywistego stanu technicznego samochodu. Pokrzywdzoną spółkę nie interesowało nabycie niesprawnego samochodu, nawet jeśli wartość transakcji miałyby być znacząco niższa.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia przypisanego im czynu bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 294§1 kk w zw. z art. 115§1 kk. Wskazać tu należy, że nawet w razie uznania zasadności zarzutu i tak nie mogłoby to stanowić podstawy do uniewinnienia oskarżonych bądź uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach. Co najwyżej mogłoby to wpłynąć na zmianę kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym przestępstwa.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Podniesiony w obu apelacjach zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 46§1 kk w zw. z art. 415§1 kpk</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie sposób dopatrzeć się w rozstrzygnięciu sądu I instancji naruszenia klauzuli antykumulacyjnej w rozumieniu art. 415§1 kpk. O naruszeniu powyższej normy można by mówić jedynie w takiej sytuacji, gdyby w obu postępowaniach toczących się w sprawie, dotyczącej przedmiotowego samochodu L., miał miejsce wypadek zarówno tożsamości przedmiotowej, jak i tożsamości podmiotowej. Tymczasem pozwanym w sprawie XX GC 665/09 Sądu Okręgowego w Warszawie była (...) sp. z o.o., a więc osoba prawna, dysponująca odrębnym majątkiem od jej udziałowców. Żaden z oskarżonych, w chwili czynu, ani też później, nie był członkiem zarządu (...) sp. z o.o. Brak było zatem podstaw do ewentualnej</p>		

subsydiarnej odpowiedzialności oskarżonych, w rozumieniu art. 299§1 ksh. Sąd, skoro sąd I instancji ustalił, że oskarżeni swym działaniem doprowadzili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co skutkowało powstaniem szkody, to zastosowanie dyspozycji art. 46§1 kk było w pełni zasadne.	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia przypisanego im czynu bądź uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 46§1 kk w zw. z art. 415§1 kpk	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość rozstrzygnięcia	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Opisane w sekcjach 3.1-3.3	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Rozstrzygnięcie oparto na treści art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z §11 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).	
3	Rozstrzygnięcie oparto na treści art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 8 i art. 16 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).	
7. PODPIS		
SSO del. Piotr Mika SSA Robert Kirejew SSA Wojciech Paluch		

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana